

BJÖRNENS JUL

Naturen hade funnit sig tillrätta trots att yrväder kommit och gått; ett årsvarv knöt ihop säcken. Byarnas skorstensrökar stod rakt upp. Små skottade gångar vittnade om pyssel och göromål från hus, till viste och lada: julfriden stod för dörren.

Beläget strax under toppen i det av snö inbäddade stenskravlet i brantberget bak byn låg ett sedan årtionden stenide för björn. Liksom tidigare var det sägesbjörnen, en mytomspunnen hanne på ett par hundra kilo vintervikt, som hade intagit paradplatsen med milsvidd skogsutsikt över skogslandens spel av djup, färger och efterklang.

Det enda som nu röjde sovplatsen var andningshål i snötäcket där en varm, knappt synlig björnkäftspelare steg upp i gnistrande vinterdagen. Många och långa vintrar föresvävade Nalle i drömsömn där den tunga bruna pälskroppen knutit sig likt en blomkalk i vila. Nätterna därovan red sina stjärnehästar och månen växte sig rundare för att försvinna och återkomma apelsinrund bak bergsfuornas toppspröt; ett återkommande förehavande och osett för björnen, men inkapslat i hanses tickande kroppsvagga.

Sakta klev älgar runt berget helt ovetandes ett björnides innehåll! Deras mulär och stora näsöppningar ångade. Ibland hördes tandraden raspa trädens bark och läpparna rispa av toppskott; långt bort i tid hägrade en bättre och större tid av närande lövmassor. Kanske kände ändå dessa skogskor björnens förträffliga vana att sluta vilofrid med midvintern och glömma begäret efter livets livsuppehållande nödtorft.

Ja nog var han en Kung där han låg skafferitempererad på sin enkla granrismatta, ända tills den vårdag klirret av vatten skulle föra honom ut på förstuklippan vettandes ut mot de jungfruliga skogarnas prakt: trastbrodyret, rödhakeklirret och morkullans trolska flyktsvep...

...Nu blånade julaftonsdagen. En kungsörn spände sin vingbredd över berget. Korpen klongade och en skogsmård med sitt neapelgula bröst red utmed grangrenarna så snön yrde bomullslätt rakt ned i lokattens skalle; en rödsatt bepälsad katt att benämna just därav för rävla, medelst högresta bakhasor och luddiga tassar; i snöavtrycket med en skevande mittklodyna, precis som hos huskatten!

Björnen firade sin julafton med att makligt vända sig ett kvarts varv i idet; smackande hundlikt och i drömsynen med siktet bort i möjliga överfyllda bärskogar...ute på en sjöis satt en pappa med sin son. De pimplade och drömde sin vakendrom att pirka upp en Röding, grann att förgylla julbordet med. Ord var överflödiga: man kunde ju lyssna till korsnäbbarnas kyppande glädje invirad i de kottrika grantopparna.

Kanske tänkte pappan och pojken på olika saker eller så fanns helt samstämt deras tankar på björnen högt där upp i bergsbranten, just denna jul; men en av de många genom tiderna.

Mats Jansson Backlund i December 2021